

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 422/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., B., vedené pod sp. zn. Rvp 10816/2012, sp. zn. Rvp 10817/2012, sp. zn. Rvp 10818/2012 a sp. zn. Rvp 10819/2012 vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 10816/2012, sp. zn. Rvp 10817/2012, sp. zn. Rvp 10818/2012 a sp. zn. Rvp 10819/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 422/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 18. júla 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 10816/2012, sp. zn. Rvp 10817/2012, sp. zn. Rvp 10818/2012 a sp. zn. Rvp 10819/2012, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v bližšie neoznačených konaniach.

Zo sťažností (v podstate s takmer identickým obsahom) vyplýva, že sťažovateľka podala na krajskom súde 14. júna 2010 spolu 13 687 samostatných návrhov „*vo veciach nečinnosti orgánu verejnej správy vedených podľa ust. § 250t OSP proti odporcovi O... pre nečinnosť v priestupkových konaniach začatých podľa § 21 a ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z...*

Jednotlivé konania... boli identifikované podľa dlžníka a predmetu sporu.“.

Krajský súd vo väčšine prípadov právoplatne rozhodol, sťažovateľka však uviedla, že nie v konaniach označených týmito dlžníkmi:

- T. V., V., o zaplatenie 29,54 € (sp. zn. Rvp 10816/2012);
- R. Š., Ž., o zaplatenie 34,52 €
(sp. zn. Rvp 10 817/2012);
- B. F., B., o zaplatenie 17,92 €
(sp. zn. Rvp 10818/2012);
- K. D., B., o zaplatenie 5,31 €
(sp. zn. Rvp 10819/2012).

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že jej nie je známe, aby krajský súd vykonal akýkoľvek úkon v týchto veciach, hoci od podania návrhu uplynulo 24 mesiacov. Vzhľadom na nečinnosť krajského súdu podala 3. augusta 2011 v zmysle § 62 ods. 1 zákona

č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) predsedovi krajského súdu sťažnosť na postup súdu, ktorú priložila k svojej sťažnosti podanej aj ústavnému súdu.

Na jej sťažnosť reagoval predseda krajského súdu podaním z 25. augusta 2011, v ktorom okrem iného uviedol, že „Z registra S na rok 2010 do ktorého boli návrhy podľa § 250t O. s. p. zapisované som zistil, že o všetkých návrhoch doručených krajskému súdu dňa 14. 6. 2010 bolo už právoplatne rozhodnuté.“

K sťažnosti sťažovateľka pripojila ústavnému súdu aj „potvrdenie o prijatí podaní“.

Podľa sťažovateľky uvedeným postupom krajského súdu malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V petite sťažností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že postupom krajského súdu v konaní boli porušené jej označené práva, a krajskému súdu prikázal v konaní konať bez zbytočných prietahov.

Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v každom prípade po 830 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10816/2012, sp. zn. Rvp 10817/2012, sp. zn. Rvp 10818/2012 a sp. zn. Rvp 10819/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti

ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o spojení sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv postupom krajského súdu v bližšie neoznačených konaniach

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

V zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Citované ustanovenia § 20 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahujú aj na sťažnosti podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd viazaný pritom návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu (ktorý zrejme koncipoval samotný návrh, pozn.) v texte sťažností ani v ich petite neuviedla spisovú značku konania, v ktorom žiada vysloviť porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru. Uvedený zásadný nedostatok podania indikuje taký stupeň neurčitosti petitu, že ho treba považovať za nevykonateľný a preto nemôže byť

východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Táto absencia úplného a presného označenia konania na krajskom súde, v ktorom malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je preto dôvodom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K tomu nad rámec je tiež potrebné uviesť, že ani predložené prílohy k týmto sťažnostiam neumožňujú ústavnému súde urobiť prípadne iný záver v týchto veciach. Sťažovateľka síce doručila ústavnému súde splnomocnenie na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom z 1. júna 2012 advokátom a kópiu jej všeobecnej sťažnosti na postup krajského súdu z 3. augusta 2010 a odpovede predsedu krajského súdu sp. zn. Spr. 162/2011 z 25. augusta 2012 na jej sťažnosť, ale ani z týchto písomných podkladov nevyplýva presné označenie konania pred krajským súdom, v ktorom malo dôjsť k porušeniu jej označených práv. Okrem toho priložený prehľad o dlžníkoch a predmete sporu, ktorý bol súčasťou potvrdenia o prijatí podaní sťažovateľky krajským súdom, neobsahoval žiadne údaje o osobách, ktoré sťažovateľka uvádza v sťažnostiach.

Ústavný súd v tejto súvislosti opätovne pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie

konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

S prihliadnutím na uvedené sa ústavný súd nezaoberal argumentáciou sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej základných práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2012